

FINLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

2003

Utgiven i Helsingfors den 15 april 2003

Nr 297—303

INNEHÅLL

Nr		Sidan
297	Lag om ändring av strafflagen	729
298	Lag om upphävande av 5 § 3 mom. lagen om samhällstjänst	734
299	Lag om ändring av befolkningsdatalagen	735
300	Lag om ändring av lagen om identitetskort	738
301	Jord- och skogsbruksministeriets förordning om ändring av jord- och skogsbruksministeriets förordning om utgången av ansökningstiden för investeringsstöd som gäller byggande av svinhus och stora investeringar inom trädgårdsodling	742
302	Jord- och skogsbruksministeriets förordning om ansökningstidens början för investeringsstöd som gäller trädgårdsodling	743
303	Jord- och skogsbruksministeriets meddelande om jord- och skogsbruksministeriets förordning om ändring av förordningen om flyghavre vid utsädesproduktion	744

Nr 297

L a g

om ändring av strafflagen

Given i Helsingfors den 11 april 2003

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i strafflagen av den 19 december 1889 (39/1889) 9 kap. 9 § och 48 kap. 8 §, sådana
de lyder, 9 kap. 9 § i lag 743/1995 och 48 kap. 8 § i lag 578/1995, och
ändras 8 kap. jämte ändringar som följer:

8 kap.

Om preskription

1 §

Preskription av åtalsrätten

Rätten att väcka åtal för brott för vilket det strängaste föreskrivna straffet är fängelse på livstid preskriberas inte.

Åtalsrätten preskriberas, om åtal inte har väckts inom

1) tjugo år, om det för brottet föreskrivna strängaste straffet är fängelse på viss tid över åtta år,

2) tio år, om det strängaste straffet är fängelse i över två och högst åtta år,

3) fem år, om det strängaste straffet är fängelse i över ett och högst två år, och

4) två år, om det strängaste straffet är fängelse i högst ett år eller böter.

RP 27/1999
ISL 3/2001
LaUB 32/2002
RSk 47/2002

Med strängaste straff avses det straff som i den på gärningen tillämpliga straffbestämelsen är angivet som maximistraff.

För tjänstebrott och brott som begåtts av offentligt anställda arbetstagare är preskriptionstiden dock minst fem år. För miljöförstöring, naturskyddsbrott och byggnadsskyddsbrott är preskriptionstiden tio år.

2 §

När preskriptionstiden för åtalsrätten börjar löpa

De tider som anges i 1 § räknas från den dag då brottet begicks. Om det i brottsrekvisiten föreskrivs att underlåtenhet är straffbart, börjar preskriptionstiden för åtalsrätten löpa den dag då den underlåtna handlingen senast borde ha utförts. Om det i brottsrekvisiten förutsätts att en viss verkan av handlingen har inträtt, räknas tiden från den dag då denna verkan inträdde.

Om den brottsliga gärningen omfattar upprätthållande av ett lagstridigt tillstånd, börjar preskriptionstiden för åtalsrätten löpa först från det att detta tillstånd har upphört.

Preskriptionstiden för åtalsrätten för delaktighet i brott börjar löpa samma dag som preskriptionstiden för åtalsrätten för huvudgärningen.

3 §

När preskriptionen av åtalsrätten avbryts

Åtal anses ha blivit väckt på ett sätt som avbryter preskriptionstiden när den som skall åtalas lagligen har delgivits en stämning eller när straffanspråk mot personen i fråga har framställts i hans eller hennes personliga närvaro vid rättegång.

Väckande av åtal i ett mål som senare avvisas eller i vilket åtalet läggs ned avbryter inte preskriptionen av åtalsrätten.

4 §

Förlängning av preskriptionstiden för åtalsrätten

Preskriptionstiden för åtalsrätten kan på ansökan förlängas en gång med ett år, om

- 1) förundersökningen av brottet fordrar

särskilda tidskrävande undersökningsåtgärder och undersökningen på grund av dessa skulle vara uppenbart oavslutad när preskriptionstiden löper ut,

2) brottet har kommit till förundersökning på ett exceptionellt sent stadium, eller

3) den som skall instämmas att svara för brottet håller sig undan och därför sannolikt inte kan delges en stämning innan preskriptionstiden löpt ut

och ett synnerligen viktigt allmänt intresse kräver att preskriptionstiden förlängs.

5 §

Förfarande vid förlängning av preskriptionstiden för åtalsrätten

Beslut om förlängning av preskriptionstiden för åtalsrätten fattas av den domstol som enligt 4 kap. lagen om rättegång i brottmål (689/1997) kan pröva åtal för brottet. Ansökan om förlängning av preskriptionstiden kan göras av allmänna åklagaren eller en målsägande, om denne har i 1 kap. 14 § 1 eller 2 mom. eller 15 § 1 mom. i nämnda lag åsyftad rätt att utföra åtal för brottet. Ansökan skall göras skriftligen innan preskriptionstiden löpt ut.

Ansökan om förlängning av preskriptionstiden skall utan dröjsmål tas upp till behandling av domstolen. Den kan behandlas av tingsrätten då den består av endast ordföranden.

Om det är sannolikt att en viss person kommer att åtalas för ett brott som berörs av en ansökan om förlängning av preskriptionstiden enligt 4 § 1 eller 2 punkten, skall han eller hon ges tillfälle att bli hörd om ansökan. Kallelse kan tillställas den berörde personligen eller per post.

Ändring i ett beslut som har meddelats med anledning av ansökan får inte sökas genom besvär. Klagan över ansökan får anföras hos högre domstol inom trettio dagar. Klagan skall behandlas i brådsakande ordning.

6 §

Preskription som förhindrar utdömande av straff

Rätten att döma ut straff för ett brott för

vilket det strängaste föreskrivna straffet är fängelse på livstid preskriberas inte.

Straff för ett annat brott än ett sådant som avses i 1 mom. får inte dömas ut när det från den dag som nämns i 2 § har förflutit

1) trettio år, om det för brottet föreskrivna strängaste straffet är fängelse på viss tid över åtta år,

2) tjugo år, om det för brottet föreskrivna strängaste straffet är fängelse i över två och högst åtta år,

3) tio år, om det för brottet föreskrivna strängaste straffet är fängelse i högst två år eller böter.

Ett utdömt straff förfaller, om den dom som gäller straffet inte har blivit verkställbar innan den i 2 mom. nämnda tiden har löpt ut.

7 §

Preskription av yrkande på samfundsbot

Preskriptionstiden för ett yrkande på samfundsbot är densamma som preskriptionstiden för det brott som ligger till grund för yrkandet. Den kortaste preskriptionstiden är dock fem år.

8 §

Preskription som förhindrar utdömande av förelagt vite

Rätten att döma ut ett vite som domstolen har förelagt för att säkerställa rättegången preskriberas två år efter det att vitet förelades.

9 §

Preskription som förhindrar utdömande av förverkandepåföljd

En förverkandepåföljd får inte dömas ut, om straff för gärningen inte får dömas ut på grund av preskription. Den kortaste preskriptionstiden för ett yrkande på förverkande är dock fem år. Om yrkandet på förverkande

gäller ett sådant föremål eller ämne som på grund av sin särskilda art eller beskaffenhet och med beaktande av övriga omständigheter i saken kan befaras komma till brottslig användning, preskriberas yrkandet inte.

10 §

När utdömt fängelsestraff förfaller

Fängelsestraff på livstid förfaller inte.

Ett fängelsestraff på viss tid förfaller, om inte verkställigheten av straffet, räknat från den dag då den lagakraftvunna domen gavs, har börjat inom

1) tjugo år, om straffet är över åtta år,

2) femton år, om straffet är över fyra och högst åtta år,

3) tio år, om straffet är över ett och högst fyra år, och

4) fem år, om straffet är högst ett år.

Ett förvandlingsstraff för böter förfaller, om verkställigheten inte har börjat inom tre år från den dag då den lagakraftvunna domen gavs.

11 §

När utdömt samhällstjänststraff förfaller

Ett samhällstjänststraff förfaller på samma sätt som det fängelsestraff som samhällstjänststraffet motsvarar.

12 §

När verkställighet av utdömt straff förfaller i vissa fall

Om verkställigheten av fängelsestraff, samhällstjänststraff eller förvandlingsstraff för böter har avbrutits eller om en villkorligt frigiven har förverkat sin frihet, skall 10 och 11 § på motsvarande sätt tillämpas på den fortsatta verkställigheten. Den tid som leder till att fängelsestraff på viss tid och samhällstjänststraff förfaller bestäms enligt det återstående straffet, och om flera straff har

sammanräknats vid verkställigheten av dem, enligt den tid som återstår av det sammanräknade straffet. Tiden skall räknas från den dag då verkställigheten avbröts och, om en villkorlig frihet har förverkats eller om ett villkorligt straff har förordnats gå i verkställighet, från den dag då den lagakraftvunna domen om förverkandet eller verkställigheten gavs.

13 §

När utdömt bötesstraff förfaller

Ett bötesstraff förfaller när fem år har förflutit från den dag då den lagakraftvunna domen gavs, om inte den bötfällde därförinnan har dömts till ett förvandlingsstraff. Om ett förvandlingsstraff har bestämts, har den bötfällde rätt att även efter den nämnda tiden betala böterna på det sätt som föreskrivs särskilt. Vad som ovan föreskrivs om böter gäller även utdömda viten.

En utdömd samfundsbot förfaller när fem år har förflutit från den dag då den lagakraftvunna domen gavs.

14 §

När utdömd förverkandepåföljd förfaller

En förverkandepåföljd får inte verkställas när tio år har förflutit från den dag då den lagakraftvunna domen gavs. Om förverkandepåföljden gäller ett sådant föremål eller ämne som på grund av sin särskilda art eller beskaffenhet och med beaktande av övriga omständigheter i saken kan befaras komma till brottslig användning, förfaller verkställigheten av förverkandepåföljden dock inte.

15 §

Inverkan av utmätning

Om utmätning har förrättats inom preskriptionstiden i syfte att genomföra en verkställighet som avses i 13 och 14 §, får

verkställigheten slutföras i fråga om den utmätta egendomen.

16 §

Hur dödsfall inverkar på verkställigheten

Bötesstraff och vite förfaller när den dömd avlider. Om utmätning under den dömdes livstid har förrättats för att genomföra en verkställighet, får verkställigheten dock slutföras i fråga om den utmätta egendomen.

Om gärningsmannen eller någon annan som är ansvarig för en förverkandepåföljd har avlidit, skall påföljden dömas ut ur dödsboets tillgångar, om inte detta är oskäligt.

Om den som har dömts till en förverkandepåföljd har avlidit, skall verkställigheten riktas mot hans eller hennes dödsbo. Delägarna i dödsboet har dock rätt att inom tre månader från det att egendom ur dödsboet har utmätts eller omhändertagits av staten för verkställande av domen låta den domstol som har behandlat målet i första instans avgöra huruvida verkställigheten skall förfalla därför att förverkandet skall betraktas som oskäligt.

17 §

När preskriptionstiden löper ut

Preskriptionstiden löper ut vid utgången av dygnet före den dag som till ordningsnumret svarar mot preskriptionstidens begynnelse-dag.

18 §

Hänvisningsbestämmelse

I lagen om villkorligt straff (135/1976) bestäms när ett villkorligt straff förfaller.

Om preskription i strafforderförfarande bestäms i lagen om strafforderförfarande (692/1993). Om när ordningsbot förfaller bestäms i lagen om ordningsbotsförfarande (66/1983).

Om preskription av disciplinstraff som ådöms krigsmän och andra personer som

underlyder 45 kap. strafflagen bestäms i Denna lag träder i kraft den 1 januari 2006.
militära disciplinlagen (331/1983).

Helsingfors den 11 april 2003

Republikens President
TARJA HALONEN

Justitieminister *Johannes Koskinen*

Nr 298

L a g

om upphävande av 5 § 3 mom. lagen om samhällstjänst

Given i Helsingfors den 11 april 2003

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §
Genom denna lag upphävs 5 § 3 mom.
lagen den 12 december 1996 om samhäll-
stjänst (1055/1996).

2 §
Denna lag träder i kraft den 1 januari 2006.

Helsingfors den 11 april 2003

Republikens President
TARJA HALONEN

Justitieminister *Johannes Koskinen*

Nr 299

L a g

om ändring av befolkningsdatalagen

Given i Helsingfors den 11 april 2003

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i befolkningsdatalagen av den 11 juni 1993 (507/1993) 2 § 2 mom., i 4 § 1 mom. det inledande stycket och 1 punkten, 20 §, 21 § 2 mom. samt 22 och 23 §,

av dessa lagrum 2 § 2 mom. sådant det lyder i lag 994/1994, 4 § 1 mom. 1 punkten, 20 §, 21 § 2 mom. och 22 § sådana de lyder i lag 527/1999 samt 23 § sådan den lyder i lag 830/1999, samt

fogas till 2 §, sådan den lyder delvis ändrad i nämnda lag 994/1994, ett nytt 4 mom., till 4 §, sådan den lyder delvis ändrad i lag 615/1998 och i nämnda lag 527/1999, ett nytt 5 mom., till 19 §, sådan den lyder i nämnda lag 527/1999, ett nytt 3 mom. samt till 21 §, sådan den lyder i sistnämnda lag, nya 3 och 4 mom. som följer:

2 §

Befolkningsdatasystemet

Magistraten ansvarar för det egna ämbetsdistriktets registeruppgifter och för upprätthållandet av dem. Magistraten kan avtala med en kommun som hör till ämbetsdistriktet att kommunen inom sitt område ansvarar för byggnads- och lägenhetsuppgifterna samt för upprätthållandet av dem. Kommunen har härvid samma skyldigheter i samband med upprätthållandet av uppgifterna som magistraten. Genom förordning av statsrådet föreskrivs närmare om formkrav på avtalet, delgivning av det och omständigheter beträffande innehållet i det. Upprätthållandet av uppgifterna om en byggnads adress- och röstningsområde får inte ändras genom avtalet.

Med avvikelse från 2 mom. kan magistraten för en annan magistrats räkning i befolk-

ningsdatasystemet registrera anmälningar som gäller uppgifter som avses i 4 § 1 mom. 4 punkten. Genom förordning av inrikesministeriet föreskrivs närmare om magistrater som kan registrera sådana anmälningar och om de anmälningar som magistraten kan registrera. Den magistrat som registrerat en uppgift ansvarar för den uppgift som den har registrerat.

4 §

Personuppgifter som registreras i befolkningsdatasystemet

I fråga om finska medborgare registreras 1) som identifieringsuppgifter för personer personbeteckning, den elektroniska kommunikationskod som ingår i medborgarcertifikatet, namn, adress och hemkommun och bostaden där samt sådana uppgifter om fastigheter, byggnader och lägenheter som identifierar hemkommunen och bostaden där,

Närmare bestämmelser om de i 1—4 mom. avsedda uppgifter som registreras i befolkningsdatasystemet utfärdas genom förordning av statsrådet.

19 §

Certifierad elektronisk kommunikation

I fråga om tillhandahållande av sådana certifikat för elektroniska signaturer som utfärdas av Befolkningsregistercentralen, certifikatutfärdarens skyldigheter och ansvar samt behandlingen av personuppgifter gäller dessutom vad som föreskrivs i lagen om elektroniska signaturer (14/2003).

20 §

Uppgifter i certifikat för certifierad elektronisk kommunikation

I fråga om innehållet i sådana certifikat för elektroniska signaturer som Befolkningsregistercentralen utfärdar för en person gäller vad som i 7 § lagen om elektroniska signaturer föreskrivs om innehållet i kvalificerade certifikat. Den elektroniska kommunikationskod som avses i 21 § utgör den identifieringsuppgift som anger innehavaren av ett sådant medborgarcertifikat som Befolkningsregistercentralen utfärdar. Ett medborgarcertifikat innehåller dessutom andra nödvändiga tekniska uppgifter som användningen av certifikatet kräver.

Med medborgarcertifikat avses ett av Befolkningsregistercentralen för en fysisk person utfärdat certifikat som används för att verifiera personen, för elektroniska signaturer samt för kryptering av personens handlingar och meddelanden och i fråga om vilket förfarandet enligt 23 § har iakttagits vid ansökan om certifikatet.

21 §

Elektronisk kommunikationskod

Befolkningsregistercentralen utfärdar den elektroniska kommunikationskod som ingår i ett medborgarcertifikat. Finska medborgare

samt utlänningar som är stadigvarande bosatta i Finland enligt lagen om hemkommun (201/1994) och har införts i befolkningsdatasystemet kan ges en kommunikationskod.

För en person som införs i befolkningsdatasystemet registreras dessutom en för skapandet av den elektroniska kommunikationskoden nödvändig teknisk identifieringsuppgift, som antecknas som elektronisk kommunikationskod för denna person när ett certifikat utfärdas för honom eller henne.

Den tekniska identifieringsuppgift som avses i 3 mom. får användas endast vid skapandet av en elektronisk kommunikationskod samt som en intern teknisk identifierings- och kontrolluppgift i befolkningsdatasystemet.

22 §

Behandling av medborgarcertifikat och kommunikationskoder

Medborgarcertifikat och elektroniska kommunikationskoder införs i ett register (offentlig katalog). Var och en har rätt att få uppgifter ur den offentliga katalogen i enlighet med vad som genom lag bestäms särskilt om rätten att få uppgifter ur myndigheternas offentliga handlingar.

23 §

Förfarandet vid ansökan om medborgarcertifikat

Befolkningscentralen kan på sökandens begäran utfärda medborgarcertifikat för identitetskort som avses i lagen om identitetskort (829/1999) samt för andra kort eller tekniska anordningar som används för elektronisk kommunikation.

Ansökan om medborgarcertifikat som Befolkningsregistercentralen utfärdar för identitetskort som avses i lagen om identitetskort skall personligen inlämnas till polisinskrivningen i ett härad. Polisinskrivningen utför därefter en identifiering av sökanden.

Om de uppgifter som avses i 3 a § lagen om identitetskort registreras i och antecknas på identitetskortet, iakttas vid ansökan om medborgarcertifikatet det förfarande som föreskrivs i 6 § 2 mom. lagen om identitetskort.

I fråga om medborgarcertifikat som utfärdas för andra än i 2 mom. avsedda kort eller tekniska anordningar kan Befolkningsregistercentralen med en annan myndighet, ett företag eller en sammanslutning komma överens om att ansökan personligen kan inlämnas till denna myndighet, detta företag eller denna sammanslutning för vidarebefordran till Befolkningsregistercentralen. Befolkningsregistercentralen skall härvid säkerställa att den som tar emot ansökan iakttar de krav som i personuppgiftslagen (523/1999) ställs på behandlingen av personuppgifter.

Den som tar emot en ansökan om medborgarcertifikat skall identifiera sökanden med hjälp av en gällande, av polisen utfärdad handling som styrker personens identitet och,

med sökandens uttryckliga samtycke, med hjälp av uppgifterna i befolkningsdatasystemet kontrollera de personuppgifter som sökanden anger. Om sökanden inte har någon sådan av polisen utfärdad handling varav identiteten framgår eller om det finns andra särskilda skäl för att säkerställa identifieringen, utför polisen den identifiering som hänför sig till ansökan. Genom förordning av statsrådet föreskrivs närmare om identitetshandlingar som utfärdats av polisen.

Denna lag träder i kraft den 1 maj 2003. Lagens 23 § 3 mom. träder emellertid i kraft först den 1 juni 2004.

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.

Helsingfors den 11 april 2003

Republikens President

TARJA HALONEN

Region- och kommunminister *Martti Korhonen*

Nr 300

L a g

om ändring av lagen om identitetskort

Given i Helsingfors den 11 april 2003

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen den 28 juli 1999 om identitetskort (829/1999) 11 § 2 mom.,
ändras 1 § 2—5 mom., 3—6 §, 7 § 2 mom., 8 § 1 mom., 13 § och 16 § 2 mom., samt
fogas till 2 § ett nytt 3 mom., till lagen en ny 3 a §, till 7 § ett nytt 3 mom., till 8 § ett
 nytt 3 mom., till lagen en ny 13 a §, till 14 § ett nytt 4 mom. och till 15 § ett nytt 3 mom.,
 som följer:

1 §

Identitetskort

Med hjälp av medborgarcertifikatet på identitetskortet kan en person verifieras vid certifierad elektronisk kommunikation. Med hjälp av certifikaten på identitetskortet kan personen dessutom vid behov underteckna handlingar och meddelanden med elektronisk signatur och kryptera dem.

Polisen utfärdar på ansökan identitetskort för minderåriga, om den minderåriges vårdnadshavare ger sitt samtycke därtill. Har den minderåriga flera än en vårdnadshavare och kan någon av dem på grund av resa eller sjukdom eller av annat motsvarande skäl inte ge sitt samtycke och skulle dröjsmål med avgörandet medföra oskäligt men, behövs denna vårdnadshavares samtycke inte. Polisen kan utan samtycke av vårdnadshavarna på ansökan för en minderårig person utfärda ett

identitetskort som dock inte kan användas som resedokument eller vid elektronisk kommunikation.

Polisen kan av särskilda skäl utfärda identitetskort för en bestämd tid (temporärt identitetskort). Temporärt identitetskort kan av särskilda skäl även utfärdas för utlänningar som inte har hemkommun i Finland. Ett temporärt identitetskort kan inte användas vid elektronisk kommunikation.

Vad som nedan bestäms om identitetskort gäller även identitetskort som utfärdas för minderåriga utan vårdnadshavarnas samtycke och temporära identitetskort, om inte något annat bestäms särskilt.

2 §

Identitetskortets innehåll

På identitetskortet antecknas också uppgift om utfärdaren av det certifikat som används

vid elektronisk kommunikation. Detta gäller inte identitetskort som utfärdas för minderåriga utan vårdnadshavarnas samtycke och inte heller temporära identitetskort.

3 §

Innehållet i identitetskortets tekniska del

För identitetskort kan utfärdas certifikat för användning av korten vid elektronisk kommunikation. Certifikaten utfärdas av Befolkningsregistercentralen. I 23 § befolkningsdatalagen (507/1993) finns bestämmelser om ansökningsförfarandet vid utfärdande av certifikat.

Identitetskortet innehåller en teknisk del som behövs vid elektronisk kommunikation och i vilken registreras uppgifterna om det medborgarcertifikat som avses i 20 § befolkningsdatalagen, de uppgifter för identifiering av kortinnehavaren som förutsätts vid elektronisk kommunikation samt nödvändiga tekniska uppgifter.

I identitetskortets tekniska del kan på kortinnehavarens begäran registreras tekniska tillämpningar eller uppgifter för olika användningsändamål.

Tillämpningar och uppgifter i identitetskortets tekniska del bör registreras på ett sådant sätt att endast de som är berättigade till dessa tillämpningar och uppgifter kan använda dem.

Vad som bestäms ovan i denna paragraf gäller inte identitetskort som utfärdas för minderåriga utan vårdnadshavarnas samtycke och inte heller temporära identitetskort.

3 a §

Identitetskortets uppgifter om sjukförsäkring samt uppgifter som behövs vid elektronisk kommunikation inom social- och hälsovården

På ett identitetskort kan på kortinnehavarens begäran registreras och antecknas uppgifter om sjukförsäkring samt uppgifter som behövs vid elektronisk kommunikation inom social- och hälsovården.

Folkpensionsanstalten fattar på ansökan beslut om registrering och anteckning på identitetskortet av uppgifter om sjukförsäk-

ring samt uppgifter som behövs vid elektronisk kommunikation inom social- och hälsovården. I fråga om huruvida en person i Finland är försäkrad för sjukdom gäller vad som bestäms i sjukförsäkringslagen (364/1963).

Uppgifter som avses i 1 mom. och som skall registreras och antecknas på identitetskortet är uppgift om huruvida personen i fråga har rätt till i 9 § sjukförsäkringslagen avsedda läkemedel som berättigar till specialersättning eller till grundersättning för betydelsefulla och dyra läkemedel samt huruvida personen hör till en arbetsplatskassa samt sjukförsäkringens giltighetstid i fråga om personer som är försäkrade för viss tid. På identitetskortet registreras och antecknas dessutom uppgift om vilken myndighet som beslutat om registrering och anteckning av uppgifterna.

Om uppgifter som avses i 3 mom. registreras och antecknas på identitetskortet, registreras i kortets tekniska del uppgift om kortinnehavarens språk. I identitetskortets tekniska del kan på kortinnehavarens begäran dessutom registreras uppgifter och tekniska tillämpningar som har samband med social- och hälsovården eller det övriga socialskyddet.

Ett identitetskort som innehåller de uppgifter som avses i denna paragraf kan användas i stället för det sjukförsäkringskort som avses i 13 § sjukförsäkringsförordningen (473/1963) och det socialförsäkringskort som avses i 4 kap. lagen om försök med obrutna servicekedjor inom social- och hälsovården och om försök med socialförsäkringskort (811/2000).

Vad som bestäms ovan i denna paragraf gäller inte identitetskort som utfärdas för minderåriga utan vårdnadshavarnas samtycke och inte heller temporära identitetskort.

4 §

Identitetskort för den som är anställd hos en myndighet

På en statlig eller kommunal myndighets begäran kan i den tekniska delen på ett identitetskort som utfärdas för en anställd registreras information som behövs för skötseln av den anställdes uppgifter. Denna

information är giltig så länge som skötseln av uppgifterna varar.

5 §

Identitetskortets giltighetstid

Identitetskortet gäller fem år. Ett temporärt identitetskort utfärdas för högst fyra månader.

6 §

Utfärdande av identitetskort och skyldighet att lämna uppgifter

Identitetskort utfärdas av polisnärheten i ett härad på skriftlig ansökan. Sökanden skall personligen lämna in ansökan om identitetskort till polisnärheten i ett härad.

Om uppgifter som avses i 3 a § registreras och antecknas på identitetskortet, kan ansökan också lämnas in till en sådan Folkpensionsanstaltens lokalbyrå med vilken polisen har ingått ett sådant avtal som avses i lagen om kundbetjäning vid gemensamma serviceenheter inom den offentliga förvaltningen (802/1993). Ansökan skall dock lämnas in till polisnärheten i ett härad, om sökanden inte som identifieringshandling kan uppvisa en giltig, av polisen utfärdad handling varav identiteten framgår. Genom förordning av statsrådet föreskrivs närmare om identitetshandlingar som utfärdats av polisen.

En begäran om registrering och antecknande av de uppgifter som avses i 3 a § lämnas in i samband med ansökan om identitetskort till polisnärheten i ett härad eller till en sådan Folkpensionsanstaltens lokalbyrå som avses i 2 mom. Om ansökan har lämnats in till en polisnärhet, meddelar polisen de uppgifter som gäller begäran till Folkpensionsanstalten.

Den som utfärdar ett identitetskort skall för sökanden klargöra kortets användningsmöjligheter och vilka konsekvenser en eventuell indragning av kortet har samt sökandens rätt att besluta om registrering av de i 3 a § avsedda uppgifterna på kortet.

När polisen ger ut ett nytt identitetskort förfaller beslutet om utfärdande av ett tidigare

identitetskort och det sistnämnda identitetskortet upphör att gälla. Ett identitetskort som har förfallit makuleras som identitetskort och ges tillbaka till innehavaren.

7 §

Förutsättningar för indragning av identitetskort

Ett identitetskort kan dras in om

- 1) det har blivit fördärvat eller om anteckningarna på kortet har ändrats,
- 2) det har förkommit eller stulits,
- 3) det obehörigen används av någon annan än den som det har utfärdats för, eller
- 4) de i 3 § 2 mom. avsedda uppgifterna på identitetskortet har ändrats.

Ett identitetskort som innehåller uppgifter som avses i 3 a § kan dras in om personen i fråga inte längre i Finland är försäkrad för sjukdom eller inte längre har rätt till ersättningar som avses i 3 a § eller om dessa uppgifter obehörigen har ändrats.

8 §

Indragning av identitetskort

Ett identitetskort dras in av den myndighet som utfärdat kortet eller av polisnärheten i det härad till vilket kortinnehavarens hemkommun hör. De i 3 och 4 § avsedda uppgifter och tillämpningar som finns på identitetskortet kan efter indragningen inte längre användas.

I det fall som nämns i 7 § 3 mom. kan begäran om indragning av ett identitetskort också göras av Folkpensionsanstalten. Om kortet innehåller uppgifter som avses i 3 a § skall den myndighet som drar in identitetskortet anmäla indragningen av kortet till Folkpensionsanstalten. De i 3 a § avsedda uppgifter och tillämpningar som finns på identitetskortet kan efter indragningen inte längre användas.

13 §

Befolkningsregistercentralens ansvar för riktigheten av de uppgifter som registrerats på ett identitetskort

Befolkningsregistercentralen svarar endast för de uppgifter på ett identitetskort som den har registrerat på kortet.

13 a §

Folkpensionsanstaltens ansvar för riktigheten av de uppgifter som registrerats på ett identitetskort

Folkpensionsanstalten svarar endast för de på kortet registrerade och antecknade uppgifter som avses i 3 a §.

14 §

Identitetskortsregister

Folkpensionsanstalten för ett register över sådana personer som ansökt om identitetskort och på vilkas identitetskort registreras och antecknas uppgifter som avses i 3 a §. I registret antecknas personens släktnamn och alla förnamn, personbeteckning, uppgift om när kortet utfärdades, dess giltighetstid samt uppgifter om indragning av kortet. I registret kan dessutom antecknas övriga nödvändiga

Helsingfors den 11 april 2003

Republikens President

TARJA HALONEN

uppgifter om ansökan och om Folkpensionsanstaltens beslut i enlighet med 3 a §.

15 §

Ändringsökande

Ändring i ett beslut som Folkpensionsanstalten har fattat med stöd av 3 a § 2 mom. kan sökas genom besvär i samma ordning som i ett beslut som polisen har fattat med stöd av denna lag och med iakttagande av en besvärstid som börjar först från det att polisen har fattat sitt beslut.

16 §

Närmare bestämmelser

Inrikesministeriet fastställer formuläret för identitetskort och för den ansökningsblankett som skall användas då identitetskort utfärdas, efter att ha hört Folkpensionsanstalten.

Denna lag träder i kraft den 1 september 2003.

Lagens 3 a §, 6 § 2—4 mom., 7 § 3 mom., 8 § 3 mom., 13 a §, 14 § 4 mom., 15 § 3 mom. och 16 § 2 mom. träder dock i kraft först den 1 juni 2004.

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.

Region- och kommunminister *Martti Korhonen*

Nr 301

Jord- och skogsbruksministeriets förordning

om ändring av jord- och skogsbruksministeriets förordning om utgången av ansökningstiden för investeringsstöd som gäller byggande av svinhus och stora investeringar inom trädgårdsodling

Given i Helsingfors den 10 april 2003

I enlighet med jord- och skogsbruksministeriets beslut *ändras* i jord- och skogsbruksministeriets förordning den 2 december 2002 om utgången av ansökningstiden för investeringsstöd som gäller byggande av svinhus och stora investeringar inom trädgårdsodling (1001/2002) 1 § som följer:

1 §
Ansökningstiden för sådant investeringsstöd som avses i 10 § 1 mom. 1 punkten lagen om finansiering av landsbygdsnäringar (329/1999) och som gäller nybyggnad, utvidgning och grundlig reparation av svinhus går ut den 4 december 2002.

Denna förordning träder i kraft den 15 april 2003.

Helsingfors den 10 april 2003

Jord- och skogsbruksminister *Jari Koskinen*

Överinspektör Esko Leinonen

Nr 302

**Jord- och skogsbruksministeriets förordning
om ansökningstidens början för investeringsstöd som gäller trädgårdsodling**

Given i Helsingfors den 10 april 2003

I enlighet med jord- och skogsbruksministeriets beslut föreskrivs med stöd av 64 § 3 mom. lagen den 12 mars 1999 om finansiering av landsbygdsnärningar (329/1999), sådant detta lagrum lyder i lag 44/2000:

1 §

Ansökningstiden för i 10 § 1 mom. 1 punkten lagen om finansiering av landsbygdsnärningar (329/1999) avsedda stöd för följande investeringar inom trädgårdsodling börjar den 15 april 2003:

- 1) investeringar för att inleda odling av gurka eller tomat;
- 2) investeringar för att utvidga ett redan fungerande företags areal för produktion av gurka eller tomat;

- 3) investeringar vilkas godtagbara kostnader uppgår till högst 840 000 euro.

2 §

Denna förordning träder i kraft den 15 april 2003.

Genom denna förordning upphävs jord- och skogsbruksministeriets förordning av den 7 september 2000 om utgången av ansökningstiden för vissa investeringsstöd gällande växthusproduktion.

Helsingfors den 10 april 2003

Jord- och skogsbruksminister *Jari Koskinen*

Överinspektör Esko Leinonen

Nr 303

Jord- och skogsbruksministeriets meddelande**om jord- och skogsbruksministeriets förordning om ändring av förordningen om flyghavre vid utsädesproduktion**

Utfärdat i Helsingfors den 9 april 2003

Jord- och skogsbruksministeriet meddelar med stöd av 4 § lagen den 25 februari 2000 om Finlands författningssamling (188/2000):

Jord- och skogsbruksministeriet har utfärdat följande förordning:

Förordningens rubrik	JSM:s föreskriftssamling nr	utfärdat	träder i kraft
JSMf om ändring av förordningen om flyghavre vid utsädesproduktion	23/03	9.4.2003	1.7.2003

Förordningen har publicerats i jord- och skogsbruksministeriets föreskriftssamling. Förordningen kan fås från jord- och skogsbruksministeriets informationstjänstcentral, (Mariegatan 23, Helsingfors) PB 310, 00023 Statsrådet, telefon (09) 5765 111.

Helsingfors den 9 april 2003

Jord- och skogsbruksminister *Jari Koskinen*

Överinspektör *Juha Mantila*